

Sygn. akt: III U 959/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2013r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. do SO Monika Obrębska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Bednarek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 października 2013r. w O.

sprawy z odwołania Z. Ł.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania Z. Ł.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

z dnia 08.05.2013r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje Z. Ł. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 01.04.2013r. do 31.03.2014r.;
2. stwierdza odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8.05.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił Z. Ł. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł odwołanie. Zaskarżonej decyzji zarzucił:

- błędnie dokonana przez Komisję Lekarską ocenę stopnia naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności,
- nieuwzględnienie braku możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej,
- nieuwzględnienie braku realnych szans przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W uzasadnieniu odwołania podniósł, że od czasu poprzednich orzeczeń stan jego zdrowia nie uległ poprawie, a wręcz pogorszeniu, co potwierdza dokumentacja medyczna. Dodał, że nie jest w stanie wykonywać dotychczasowego zawodu tj. zawodu stolarza meblowego. Wskazując na powyższe wniósł o uwzględnienie odwołania przez Sąd i zmianę zaskarżonej decyzji w całości, ewentualnie uchylenie tej decyzji i przekazanie sprawy do rozpatrzenia organowi rentowemu.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie podnosząc, że zarówno Lekarz Orzecznik ZUS jak i Komisja Lekarska ZUS nie uznały odwołującego za osobę niezdolną do pracy, tym samym nie został spełniony warunek niezbędny do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił i zważył co następuje:

Z. Ł., z zawodu stolarz, decyzją ZUS z dnia 23.11.2010r. uzyskał prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 26.08.2010r. do 30.09.2012r.

Następnie decyzją ZUS z dnia 24.09.2012r. prawo do renty zostało ustalone na dalszy okres do 31.03.2013r.

W związku z upływem okresu, na który świadczenie rentowe zostało przyznane, odwołujący zwrócił się w dniu 01.03.2013r. do ZUS z wnioskiem o ponowne ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W związku z powyższym Z. Ł. został skierowany na badania przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 5.04.2013r. uznał, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. Z powyższym orzeczeniem ubezpieczony nie zgodził się i wniósł sprzeciw do Komisji Lekarskiej ZUS, która w swoim orzeczeniu z dnia 25.04.2013r. uznała odwołującego za zdolnego do pracy. Powyższe było podstawą do wydania zaskarżonej decyzji.

W Ocenie Sądu odwołanie Z. Ł. okazało się zasadne i jako takie zostało uwzględnione.

Zgodnie z art. 57 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki: jest niezdolny do pracy (art. 57 ust. 1 pkt. 1), ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy (art. 57 ust. 1 pkt. 2), a jego niezdolność do pracy powstała w okresach przewidzianych w ustawie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania (art. 57 ust. 1 pkt. 3).

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust.1-3powoływanej ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zgodnie z art. 61 cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu osiemnastu miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony stał się ponownie niezdolny do pracy. Przez ustąpienie niezdolności do pracy należy rozumieć zarówno sytuację, kiedy na skutek badania lekarskiego ustalono brak niezdolności do pracy, jak też sytuację kiedy upłynął okres, na jaki świadczenie przyznano.

W świetle powyższych przepisów, skuteczność odwołania Z. Ł. uzależniona była od ustalenia czy jest on nadal niezdolny do pracy.

W celu ustalenia powyższych okoliczności Sąd postanowił dopuścić dowód z opinii biegłych z zakresu kardiologii, neurologii i diabetologii, jako właściwych ze względu na schorzenia odwołującego.

Biegli sądowi po przeprowadzeniu badania lekarskiego i analizie dokumentacji medycznej Z. Ł.rozpoznali u niego: cukrzycę typu 2, chorobę wieńcową stabilną, przebyty w październiku 2009r. zawał NSTEMI mięśnia

sercowego ściany dolnej, stan po PCI PTW z wszczepieniem dwóch stenów niepowlekanych, nadciśnienie tętnicze, hipercholesterolemię oraz otyłość. Biegli wskazali, że ich zdaniem cukrzyca typu 2 w postaci makro angiopatii powoduje częściową niezdolność do pracy u odwołującego nadal od 1.04.2013r. na okres jednego roku.

Biegli w uzasadnieniu opinii podnieśli, że cukrzyca typu 2 u odwołującego z otyłością została rozpoznana we wrześniu 2009r. Prawie równocześnie ujawniły się powikłania typowe dla cukrzycy tj. choroba niedokrwienna serca i zawał mięśnia sercowego oraz nadciśnienie tętnicze. Aktualny stan układu krążenia jest stabilny, test wysiłkowy z marca 2013r. jest nie diagnostyczny, jednak odwołujący zgłasza okresowe bóle w okolicy zamostkowej oraz duszność wysiłkową. Cukrzyca u wnioskodawcy nie jest dobrze wyrównana o czym świadczy wynik HbA1c- 7,7% pomimo, że od początku choroby do pochodnej sulfonylomocznika dołączona została metformina w zwiększającej się dawce ostatnio glucophage 100mg 2 tabletki na noc. Ponadto badany podaje występowanie spadków glikemii z towarzyszącymi drętwieniami kończyn i osłabieniem. W związku z występującymi dolegliwościami odwołującemu przeciwwskazana jest ciężka praca fizyczna oraz praca przy maszynach w ruchu i zmianowa (nocna), a taką pracę odwołujący dotychczas wykonywał.

Do powyższej opinii odwołujący, jak i organ rentowy nie wnieśli żadnych zastrzeżeń. ZUS w piśmie z dnia 24.09.2013r. przedstawił jedynie stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskich, który podał, że opinię biegłych przyjmuje do wiadomości.

Sąd w całości podzielił wnioski zawarte w opinii biegłych sądowych. Opinia jest kompletna, rzeczowa oraz przekonująco i logicznie uzasadniona. Została oparta na kompleksowo zgromadzonym materiale dowodowym oraz badaniu odwołującego, a także w oparciu o wiedzę i doświadczenie biegłych, której żadna ze stron nie kwestionowała. Zważywszy na powyższe Sąd uznał, że przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że Z. Ł. jest w dalszym ciągu częściowo niezdolny do pracy od 1.04.2013r. do 31.03.2014r.

W oparciu o powyższe Sąd na mocy art. 477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał Z. Ł. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres od 1.04.2013r. do 31.03.2014r.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującej prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji tj. zarówno przyznającego prawo do świadczenia, jak też jego brak (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2010 roku, II UK 330/09, LEX 604220). W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie istniały podstawy do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującemu prawa do renty już na etapie postępowania przed ZUS, z uwagi na błędną decyzję Komisji Lekarskiej ZUS, która dysponowała niezbędnymi i wystarczającymi dokumentami, w tym w szczególności dokumentacją lekarską, pozwalającą na uznanie odwołującego za nadal częściowo niezdolnego do pracy już na etapie postępowania przed ZUS. Odwołujący nie przedstawił na etapie postępowania sądowego żadnej nowej dokumentacji, która nie byłaby znana ZUS. Staranna i dokładna analiza dokumentacji medycznej oraz prawidłowe badania odwołującego już na etapie postępowania przed organem I instancji pozwalały na przyznanie ubezpieczonemu prawa do renty.

Z tych względów Sąd postanowił jak w pkt. 2 wyroku.